1. aarg. Nr. 6.

Anarkisten

Utkommer vær 14. dag — *Abonnement* mottages paa alle innen- og utenlanske postkontorer samt i Akersgaten 73 b, indre gaar, Kristiania. — Koster 60 øre kvartalet

Redaktør: KRISTOFER HANSTEEN, Vibes gate 8, 4. etg.

Fredag den 10. juni.

Et oprop til fagforeningerne.

Til de engelske fagforeninger er der kommet er oprop, der opfordrer til hurti og rundeli at unnerstøtte de efterlatte efter de arbeidere, som falt i barrikadekampene i Milano, saavelsom deres familier, der i fængslerne venter paa krigsrettens dom. Noen hundrede familier blev ved disse kampe for altid berøvet sine forsørgere, tusener vet sine fædre i fængsel. Rejeringen bekymrer sei ikke om de overvunne.

Vi vil i menneskelihetens navn opfordre alle til at unnerstøtte disse nødlidende. Lad os ikke unnerstøtte den italienske rejering derved, at vi lar dem i stikken, som ved dens brutale rasen er bragte i nød.

Særli maa fagforeningerne føle sei opfordret til at senne bidrag. De fleste mæn, saavel av de falne som av de fangne, var medlemmer av fagforeninger; de hadde jort streik; brødkampene i de øvrie Italien jore, at ossaa bevægelsen i Milano blev blodi, idet rejeringen sente soldater til Milano som til de andre steder i Italien, vor der var uro, for at unnertrykke bevægelsen. Bevilg penge til de nødlidende, men jør det straks! for jælpen trænges straks. Arbeidere, sen ossaa vær især penge til dem!

Bidrag til de falnes og fængsledes familier i Milano mottages av «Anarkistens» redaktion, Vibes gade 8⁴, Kr.a. Bidrag unner 50 øre kan sennes i frimærker.

Husk, at 10 øre i et jem, vor man sulter, er en stor ting. Giv derfor 10-øren!

Socialdemokratiets fremtidsutsikter.

Socialdemokratiets store havedprogram er: Samfunnet skal overta produktionen. Dette skal ske paa den maate, at arbeiderklassen jennem de politiske valg erobrer den politiske makt, og saa skal nationalforsamlingen beslutte at expropriere (ved tvang tilkjøpe sei) al jor, alle fabriker, kommunikationsmidler, og vad annet der kan komme in unner produktionsmidler.

Den tanke, at staten skulle utenvidere erklære, at al jor, fabriker o. s. v. tilhører den, har socialdemokratiet altid avvist. Denne fremgangsmaate har forekommet socialdemokratiet vilkaarli og uretmæssi.

Socialdemokratiets plan, at arbeiderklassen jennem de politiske valg skulle erobre den politiske makt, viser, at socialdemokratiet forudsætter, at arbeiderklassen ved at optræ som politisk parti ville kunne skaffe sei flertal i nationalforsamlingerne. Om virkeli halvparten av vælgerne i de lanne, vor der er almindeli stemmeret, tilhører arbeiderklassen, vet vi ikke; vi har ikke seet statistiske opgaver herover. Vi vil anse det for sansynli, at det er saa i Englan; men at det er saa i de andre lanne, vil vi ikke anse for umuli, men tør heller ikke anse det som givet. Men en annen ting jør det umuli for arbeiderklassen at faa flertal, og det er fordelingen av repræsentanter i de forsjellie distrikter; i Norge f. eks. har byerne faa repræsentanter sammenlignet med landdistrikterne. Kristiania har saaledes over 200 tusen inbyggere og 4 repræsentanter, mens ingen amter har mere en vel halvparten saa stor folkemængde, og de har dog alle 3, 4 og 5 repræsentanter; adskillie amter har 80, ja ned til 50 tusen inbyggere, og har dog 3 og 4 repræsentanter. Selv om dette blev rettet paa, og repræsentanterne blev fordelt likeli i byerne og landistrikterne, saa kunne dog ikke den omstændihet rettes paa, at arbeiderne er i overvældende flertal i byerne, mens bønnerne er i et, vistnok knepent, flertal i de distrikter, vor der liten eller ingen industri er. Om saaledes i en by, vor der er 80 tusen vælgere, 65 tusen av disse er arbeidere, saa er til jenjæl i 4 landistrikter, vor der i vært er 20 tusen vælgere, 11 tusen i vært av disse grunbesiddere. Om byen har 8 repræsentanter, og vært av landistrikterne har 2, saa vil der ialt bli valgt 8 arbeiderrepræsentanter (i byen) og 8 bonnerepræsentanter (i landistrikterne), sjønt der i alle distrikter tilsammen er 101 tusen arbeidervælgere og kun 44 tusen andre vælgere. Dette vil være til hinder for socialdemokratiet i alle lanne, vor der ikke er forholstalsvalg.

Socialdemokratiet synes at ha forstaat, at det ikke kan faa flertal i nationalforsamlingerne ved arbeiderklassen alene. Det har derfor i 90-aarene drevet agitation ossaa blant smaabønnerne. Det har besluttet paa sine kongresser, at søke at vinne bønnerne ved at arbeide for smaareformer, der kan lette bønnernes stilling, da «det ville være haabløst at søke vinne bønnerne for socialdemokratiet ved at foreholle dem socialdemokratiets endelie maal, da bønnerne er altfor fastgroet i sine forestillinger om privateiendommen».

At bønnerne ikke er villie til at opgi sin eiendom av joren, for at overgi den til en institution, staten, vis avjørelse bønnerne saa for fremtiden skulle adlyde, har socialdemokratiet ganske vist ret i. Men socialdemokratiet tar ganske vist feil, vis det tror, at det kan naa sit maal, at staten overtar joren, paa den maate, at det ved at sætte reformer, der gavner bønnerne, paa sit program faar bønnerne til at stemme med sei, og at socialdemokratiet saa, naar det paa denne maate har faaet flertal i nationalforsamlingerne, foreslaar, at staten skal overta joren, fabrikerne o. s. v. Naar socialdemokraterne kommer med dette forslag, vil det ganske vist miste bønnernes stemmer; og socialdemokratiet tror vel ikke, at det kan jennemføre denne reform, uten at sætte den op som program for et valg. Vis imidlertid socialdemokratiet ikke tror, at den tilslutning, som det i den senere tid paa enkelte steder har faat blant lanbefolkningen, vil holle sei, naar socialdemokratiet vil jennemføre sit hovedprogram, saa er dets stadie peken paa, at socialdemokratiet gaar fremad, i anledning av denne tilslutning fra lanbefolkningens side, kun tomhet, og røber kun, at socialdemokratiet ikke reiner sit fremskrit, efter vorvit man nærmer sei den sociale omvæltning, som det sier sei at kunne jennemføre, og som skal jælpe proletariatet, men efter vor mange stemmer det faar ved valgene.

Imidlertid — lad os sætte, at socialdemokratiet virkeli hadde faat et flertal i nationalforsamlingerne, et flertal, valgt av vælgere, som ønsket, at staten skulle overta produktionen, altsaa kjøpe op grun, jor, fabriker o. s. v.; ville da la sei jøre at jennemføre dette program?

Staten skulle altsaa kjøpe op jor, grun, fabriker, kommunikationsmidler o. s. v. For at kjøpe, maa man ha penge. Har staten disse penge? I statskassen ligger ialfal ikke den sum, som skal til. Staten maatte altsaa skaffe sei pengene. Man maa saa tænke lit over, vilke summer der skal til. Storbritanien og Irlan f. eks. har 19530 kvadrat kilometer aker og eng. Dertil skulle den engelske

stat kjøpe al skov, som er i Englan, og desuten det enorme antal av fabriker i Englan, dertil alle de umaadeli mange damp- og seilskibe, der farer for engelske kapitalisters regning, o. s. v. Statens intækter bestaar i skatter og tol. Staten maatte altsaa for at faa summen forøke skatterne og tollen. Nu er skatterne og tollen allerede før saa høie, at de ikke kan forhøies stort mere; den enorme sum kunne altsaa ikke komme in paa den maate. Staterne maatte saa gripe til at laane. For at faa laant maa man ha kredit. Nu er staternes jæl før umaadeli: Englan har en jæl paa 11.887.000.000 kr., Frankrig en jæl paa 22.345.000.000 kr., Italien en jæl paa 8.825.000.000 kr. o. s. v. For at Englan skulle kunne kjøpe alle produktionsmidler i Englan, maatte det laane — lad os sætte 3 gange saa meget som det nu skyller (vi tar da ganske vist ikke et tal, som er for høit, sansynlivis et, som er meget for lavt) altsaa 35 milliarder kroner.

Ville det faa laant dette? Vi tør ganske vist si nei. Den engelske stat ville ikke, selv om den var jælfri faa laant 35 milliarder, og nu, da den alt skyller henimot 12 milliarder før, ville den det ennu mindre. Heller ikke de andre stater ville faa laant saa meget, som der skal til for at kjøpe alle produktionsmidlerne i lannet. Da de fleste er vel saa forjællet som Englan, ville det være ennu mere umuli for dem.

Men selv om det hadde været muli, saa ville altsaa staterne ha begynt som ledere av produktionen med denne umaaadelie jæl, for Englans vedkommende minst 12 + 35 = 47 milliarder. Allerede nu kan staterne vanskeli klare renterne av sin jæl, noen stater klarer dem slet ikke, og om at betale selve den laante kapital tilbake, vil der aldri kunne bli tale. Men d a ville der jo ennu mindre bli tale om at kunne tilbakebetale den laante kapital. Den ville altsaa altid bli staaende og dra renter. Befolkningen i Englan, som skulle arbeide med staten som produktionens leder, ville altsaa maatte svare aarli rente av 47 milliarder kroner til produktionens tiliere innehavere og statens tiliere kreditorer. Mon det ville bli en gylden tid for befolkningen i Englan?

Men sæt nu, at staterne fik produktionsmidlerne uten at behøve at betale kontant. Sæt, at staterne besluttet, at produktionsmidlernes tiliere innehavere skulle være tvungne til at sælge til staten, mot at de fik aarlie renter av salgssummen, og første aars rente betaltes paa forhaan. Vis socialdemokratiet fik sin forønskede majoritet, ser det jo ut, som om dette skulle kunne la sei realisere. Statproduktionen ville da altsaa bejynne med den samme jæl, for Englans vedkommende satte vi det altsaa til 47 milliarder, og det var ganske vist lavt sat. Ville lannenes befolkning faa lette kaar, naar de skulle svare disse utgifter, som de aldri ville kunne bli kvit, da allerede renterne ville være nær sagt umulie at faa betalt, og man altsaa aldri ville række til at betale av paa kapitalen?

Socialdemokraterne tror ikke længer paa den store programsak, vorpaa socialdemokratiet er bygget, nemli at staten skal overta produktionen. Alletede det, at det peker paa sit fremskrit, naar det faar stemmer, som det utvilsomt selv forstaar ikke vil følle det til at jennemføre denne programsak, røber at det ikke maaler fremskrittet efter, vorvit man nærmer denne store saks gjennemførelse. Man har ossaa set, at socialdemokratiet i hele nittiaarene ossaa for arbeidervælgerne mindre og mindre har omtalt sin hovedprogramsag, vorved proletariatet skulle jælpes, og kun forehold vælgerne reformer i det nuværende samfun; de av partiet, som, f. eks. i Tysklan og Danmark, i et av de første nittiaar jore hovedledelsen bebreidelser i den anledning og ropte paa en snarli omvæltning, blev udelukket av partiet. Senere har en del av det socialdemokratiske parti i Tysklan skilt sei noet fra det øvrie parti og erklæret sei rent ut for et reformparti og er gaat til valg paa det; Vollmar er denne fraktions første talsman. Nu har der dannet sei en ny gruppe, der synes at tvile paa socialdemokratiets revolutionære opgave; de optræder moderatere en noen tiliere. Mot dem venner Bebel sei nu i vrede. Men noen vilje til at at arbeide for virkeli forstaaelse av og derav følgende opnaaelse av statsproduktionen, der efter socialdemokraternes programsatser er det eneste, der kan fjerne kapitalismen, kan man ikke spore derav.

For et par aar siden optraadte nemli Bebel meget skarpt mot en annen partifælle, der bebreidede en del av partiet, som dengang viste mindre iver for det endelie maal. For Bebel jæller det at holle partiet sammen. Han optræder saaledes, som han vært øieblik tror er tjenlist til at holle alle vælgerne fast.

Man ser her, at socialdemokratiet er ikke annet en et almindeli politisk stemmefangerapparat. Det samme kan man se i andre lanne. Noen tro paa, at de kan faa statssamfunnet til at overta produktionen, finner man ikke. Ofte uttaler socialdemokrater dette, at de ikke tror, at staten vil komme til at overta produktionen. Enkelte gaar unna det, og sier: nei det er saa at forstaa, at staten kun skal erklære privateiendommen til grun, jor, fabriker o. s. v. for ophævet, og saa skal befolkningen producere. Man maa si: mon de virkeli tror, at staten, s t a t e n vil erkalære det.

Anarkismen umulig —
„som menneskene n u er“?

Vi hører saa ofte — og i de fleste tilfælder av folk, fra hvem man kunde vente noget andet —: «Anarkismen er den smukkeste og mest ideelle teori om samfundslivet, som nogensinde er udtænkt, men den tilhører ikke vor generation, idet den forudsætter et høiere kulturstandpunkt — eller at menneskene er rene engle — —.»

Disse ord — eller denne frase — suser om ørene paa én, saasnart man er kommen ind paa diskussion om anarkisme — og da især fra folk, der vil gi sig udseende af at være naaet op i dette «høiere kulturstandpunkt».

Hvad er da dette høiere kulturstandpunkt for noget, som skulde gjøre menneskene istand til at leve i et frit samfund? Og uden hvilket de er umodne til at leve og arbeide efter denne «ideelle teori»?

Menneskeslægtens kulturelle udvikling kan i k k e bety det samme som, at den blir bedre og ædlere og altsaa nærmer sig englene i renhed. Erfaringen viser jo ved en sammenligning mellem de høiest og lavest staaende lande, at dette «høiere kulturstandpunkt» fører med sig en sterk udvikling af de menneskelige l a s t e r. Fobrydelsernes antal er meget større i de store kulturlande i Europa end f. eks. i Rusland. De uciviliserte folkeslag kjendte — iaffald for de flestes vedkommende — først til rusdrik og drukkenskab efter at ha lært det af de civiliserte — kulturfolket. —

— —

Den industrielle udvikling og forretningslivets vækst gaar i alle lande forud for eller rettere haand i haand med kulturudviklingen i de nuværende samfund. Der, hvor det første ikke findes, der eksisterer heller ingen kulturu d v i k ling. Italien, Grækenland og Spanien er bevis herpaa.

Vi kjender alle forretningslivets moral. Der gaar neppe en dag, uden at vi ser, hvorledes den enkelte kapitalist beriger sig paa massernes bekostning; vi ser, hvorledes kornspekulanter ubarmhjertigt flaar sine medmennesker ved en indtrædende hungersnød, hvorledes gaardeiere presser op husleien af de stakkars husvilde i en by efter en større ildebrand, vi ser, hvorledes skibsredere sender sine bemandede flydende ligkister ud for at gaa under og derved indbringe dem den siste profit — en høi assuranse. Vi ser alt dette og meget mere, og vi hører raabet: penge, penge, flere penge! blande sig med massernes bøn: brød, brød! — — —

D e t t e er altsaa kultur — denne raa barbarisme, for hvilken menneskeliv og menneskelykke er uden ringeste værd! Denne kultur skal altsaa u d v i k l e s og gjøre menneskene modne til et frit samfund.

Hvad en udvikling af dette fører til, gruer jeg mig for at tænke paa. Jeg synes, det er galt nok, som det er, men formodentlig kan det bli værre. —

— —

Det er vistnok unødvendigt at føre eksempler for, at den saakaldte kulturelle udvikling i k k e fører med sig nogen fremgang af de mere menneskelige følelser, og det maa jo være disse, man mener, at et frit samfund skulde baseres paa.

At menneskene skulde være rene engle: idealet for menneskelig godhed og ædelhed, blir ogsaa noget tøv, idet menneskenes inddeling i gode og onde for længe siden er forladt af alle, selv af romanforfatterne. Det er kun i de gamle romaner, at man finder menneskene inddelt i engle og djævle. Det moderne menneske ved, at en persons handling ikke dikteres ud af en fast aand eller god «vilje», men altid har sin forudgaaende aarsag. Naar nu samfundsforholdene er slig, at de er stadige «aarsager» til ting, som den saakaldte officielle moral kalder onde, da kan ikke dette sætte sit stempel paa i n d i v i d e t, der kun er et redskab i hændelsernes gang.

I et frit samfund længger man ikke tuseners velfærd i hænderne paa endel statsraader og repræsentanter, der kan handle efter s i t forgodtbefindende og efter s i n e interesser; man trænger ikke slikt, man varetar selv sine interesser, der da ikke behøver at komme andres for nær. Som det n u er, synes jeg, man altfor ofte maa stole paa sine medmenneskers og repræsentanters «englelighed».

Nei, anarkismen forudsætter kun, at menneskene forstaar at indrette sig slig, at det ene menneske i k k e er afhængig af det andres «godhed», og den vil derfor omstyrte det, den anser for roden til splid menneskene imellem — ta bort den «personlige fordel» som det ene menneske kan opnaa paa det andres bekostning i kampen for tilværelsen.

Man finder altid, at en efter de gjældende love forbrydersk haudling, saasom tyveri, røveri, bedrageri o. s. v., direkte eller indirekte tilsigter denne personlige fordel. I de fleste tilfælder er det trangen, nøden og sulten, som driver til handling, og i disse tilfælder er jo forbryderen skabt lige ud af de bestaaende forhold, men selv om han lever i overflod og den personlige fordel lokker ham til slige handlinger, er det samme tilfældet.

Naar begrebet eiendom og som følge deraf den «personlige fordel» er borte, er dermed aarsagen til tyveri væk. Man hverken kan eller trænger at stjæle. Sesaa, da e r man kanske allerede engle?

Du vil kanske indvende, der findes en hel del andre «forbrydelser» og laster end tyveri. Lad gaa. Men tag hver enkelt af dem og søg at finde ud, hvorfra de skriver sig; jeg antar, at du — ialfald for de fleste vedkommende — vil komme til det samme resultat. Drukkenskab f. eks. — hvor mange har ikke sin personlige fordel i at vedligeholde dènne? Ølbryggerier, brænderier, restaurationer o. s. v. Dersom restauratøren ikke havde sin fordel av det, vilde han ikke søge at faa folk til at drikke sig fulde; naar ingen havde interesse af at lave daarligt brændevin og anden rusdrik, blev den heller ikke lavet.

*

Er man kommen did, at man anser anarkismen for en «smuk teori», da faar man gi sig til at sætte sig ind i den lidt grundigere. En smuk teori maa vel ha saapas tiltrækning at den kan være værd lidt læsning og en smule selvstændig tænkning.

j.

Valgene — bedømt av anarkister.

Ved de nu avsluttede valg i Frankrig har anarkisterne utfollet en livli virkomhet for at aapne folks øine for det parlamentariske livs tomhet og falskhet. Et flyveskrift med titelen: «Vælgernes streik» blev i de siste uker før valget kolporteret ut i hele Frankrig i titusener av exemplarer. I skriftet uttales forundring over, at der nu, efter de utallie erfaringer, efter de daglie skandalaffærer, i «vort dyrebare fædrelan» ænnu finnes en vælger. — — Jei forstaar ikke, sier forfatteren av skriftet, at stortingsman eller en senator eller en minister eller noen annen av alle de andre underlie fyrer, som frier til en vaigt stilling, finner e n vælger, det vil si et saa utroli væsen, en saa usansynli martyr, som ernærer ham av sit brød, klær ham av sin ul, forer ham av sit kjøt, gjør ham rik med sine penge, med den eneste utsikt, senere, til for denne ødselhet, at bli overset, at bli betænkt med hoflie fottrin — sandeli, det overgaar de mest pessimistiske begreber, som jei hittil har jort mei om den menneskelie dumhet!

Vel at forstaa, jei taler her om den opriktie. overbeviste vælger, om den teoretiske vælger, om den stakkars djævel, som inbiller sei at fulbyrde den frie borgerjerning, at vise sin suverænitet, at gi sin mening uttryk, at jennemføre politiske programmer og sociale fordrin- — o, beundringsværdie og sørgelie naraktihet. — Ikke om den vælger, som kjenner sakerne tilbunds og spotter over dem. Denne «sakkyndies» suverænitet bestaar i at komme til velfylte lommer paa den almindelie stemmerets bekostning. Han er her i sit element, for denne ene side av saken interesserer han sei av forretningsinteresse, det øvrie er ham likegyldi. Han vet, hvad han vil. Men de andre?

Ak ja, de andre! De alvorlie, de ubøielie, herrerne av de suveræne folk, disse, som kommer i en slags drukken tilstan, naar de ser paa værandre og sier: «Jei er vælger. Intet sker uten mei. Jei er grunlaget for det moderne samfun» — — — o. s. v.

Skriftet enner med at opfordre til ikke at delta i valget. —

I Tysklan skal der nu vælges til riksdagen. I «Der Socialist» har der i løpet av siste halve aar været en meget uttømmende debat om de parlamentatiske valgs værd. Til debatten er der kommet bidrag ikke fra Tysklan alene, men ossaa fra flere andre lanne. De allerfleste av dem, der har deltat i debatten, er paa det rene med, at valgene er uten værd, og alle fordømmer lovgivningens formynderi.

En artikkel fra «Der arme Konrad» skal vi hitsætte:

Tro ikke stemmejægerne!

Alle partiers førere som deres medlemmer jør sei med iver umake med at forholle folket, at dets ve og vel ubetinget avhænger av valgenes utfal.

Folket har alt ofte hørt det, hører det om ijen og om ijen saa ofte og fra alle sider, saa at det tilsist tror paa det. Den plagede arbeider tænker ikke dybt og længe efter; han har saa lite anledning og tar sei saa lite tid til at høre en annen mening i dette spørsmaal, saa at han holler den overdrevne værdsættelse av valgenes betydning for rikti og overensstemmende med kjensgjerningerne og glemmer hele sin elendihet og de virkelie aarsaker til denne for haapet om gunsti utfal av valgene. Vær enkelt bygger sit haab om opnaaelsen av bedre livsbetingelser paa det «gode» utfal av valgene. Og akkurat som livsvilkaarene er forsjellie alt efter formue og stilling, saa er ossaa meningerne om, vad der maa kalles et g o t utfal av valgene, meget forsjellie. De retter sei efter, i vilket parti den enkelte søker sin lykke, og vilket program han har svoret paa. Og av partier gives der mange. Envær partifælle paastaar om sit, at det alene er det, som vil jøre folket lykkeli og tilfreds, og at i det program, som h a n er en tilhænger av, er den sanne og ene riktie trylle-elexir jemt, som kan skape lykke og tilfredshed av ulykke og nød. De politiske kvaksalvere utnytter denne tro med dygtihet, priser sei selv for arbeideren og søker at jøre det indlysende for ham, at han saa at si har lykken liggende for næsen paa sei. Han behøver jo her — vor likefrem — istedenfor d e t navn at skrive d e t paa den undergjørende lille seddel, som han paa valgdagen kaster i valgurnen. Resten jør nok den valgte, det vil si, vis den «riktie» blir valgt.

Men alt dette er intet andet en jøggel. I virkeliheten søker vær av dem bare at kapre vælgernes stemmer. Vad der blir av vælgerne siden, det spør sjellen noen efter. Naar valget skal foregaa blir der git løfte om alt, man lover sogar at skaffe ned det blaa paa himlen, men er valget forbi, saa hører arbeiderne ikke mer fra sin repræsentant. Han har partiinteresser nok at vareta, han har ogsaa e g n e interesser, og saa blir der fordømt lite varetagelse af vælgernes interesse.

Spør bare de kandidater, som nu smigrer dere og kryper paa joren for hans majestæt massen, vorfor de saa ofte har forraat dere, vor det blev av opfyllelsen av de løfter, som de gav dere ved tiliere valg. Gaa in paa dem, og dere vil straks inse, at det slet ikke ligger i deres makt at opfylle det, som de letsindi og reklamemæssi lover; dere vil erkjenne, at de selv vet det, og at dere her i 99 av 100 tilfælle har at jøre med folk, som beiler til deres gunst, for ved dere at komme til makt, til ære og velvære, som stiger op paa deres skuldre for at staa over dere. Betænk saa, at den, som staar paa deres skuldre, trykker og behersker dere. Og efter det spørsmaal, om dere vil være trykket og behersket, efter det maa dere bestemme, vordan dere vil forholle dere ved valgene. Ret ossaa deres medvirken i frihetsarbeidet efter det.

At vælge vil si: Frivilli og blint at overdra en annen eller flere herredømmet over sei selv.

Det skulde envær tænke paa, naar flommen av valgflyveblade stikkes ham i haannen.

Italien. Den revolusjonære bevægelse vedvarer, navnlig i landdistrikterne. Regjeringen har fra øvrighederne faaet meddelelse om, at landarbeiderne forbereder massestreiker; dette er især tilfældet i provinsen Bologna. Som følge deraf har rejeringen anordnet at i alle regimenter i det 4., 5., 6., 7. og 8. armekorps skal der dannes kompanier, som i fornødent fald skal udføre høstarbeidet. Man maa indrømme, at magthaverne gjør alt, hvad der staar i deres magt, for at drive arbeiderne til det yderste.

Om begivenhederne i Milano under

opstanden beretter «Vorwärt»s Züricher-korrespondent en række sørgelige enkeltheder. Saaledes blev soldaterne paa befaling tvungne til at skyde paa fader, moder og søskende. Ved at storme en barrikade saa en soldat en af kuglerne ramt ung pige styrte om og gjenkjendte i hende sin søster! Han kastede sit gevær fra sig, for at ile hen til hende, men blev grebet og øieblikkelig skudt!

Krigsretterne over de arresterede arbeidere er i fuldt arbeide. Sidste onsdag idømtes i Milano 9 af deltagerne i urolighederne paa Corzo Benezia fra $2\frac{1}{2}$ til 8 aars fængsel; en er over 20 aar, de andre dømte er mindreaarige! 11 for «mindre forseelser» anklagede er dømte til fængsel fra 1 maaned til 3 aar! En ung araeiderhustru, der tilstod, at hun hadde opfordret sine medarbeidersker til at forlade arbeidet blev idømt 3 aars fængsel.

De anklagede kan forøvrigt «bekjende» eller nægte, derpaa kommer det ikke an; et passende antal dømmes altid efter vidneudsagn; vidnerne er — politibetjentene!

I Florens er der ligeledes faldt krigsretsdom mod en del af de fængslede. 27 personer er idømt straffe fra 8 dage til $8\frac{1}{2}$ maaneds fængsel.

Kun „anarkismen“!

Mell.: Proletarens vise. *Wer schaft dass Gold zur tage.*

Naar Du som pløier marken,
Naar Du som sæden saar,
Naar Du som høster hveden,
Naar Du som engen slaar,
Naar Du som skaffer landet brød,
Tidt lide maa den bitre nød;
:/: Da kan kun anarkismen
Befri dig af din nød. :/:

Naar Du som væver tøjet;
Naar Du som kjolen syr;
Naar Du som pynter damen,
Med silkekjolen dyr;
Naar du som klæder lapsen paa,
Selv pjaltet maa paa gaden gaa
:/: Da kan kun anarkismen,
Befri dig af din nød. :/:

Naar Du som laver stenen
Hvoraf der bygges bo,
Naar Du som bygger slotte
Hvori tyraner bo,
Naar du som gav hver drivert ly,
Selv maa til usle hytter ty,
:/: Da kan kun anarkismen
Befri dig af din nød. :/:

Naar Du, Du arbeidsmanden,
Hvor Du end slide maa,
Naar Du som alt fremtryller,
Selv alting savne maa,
Naar Du som kun af slidet ved,
Maa savne al bekvemlighed,
:/: Da kan kun anarkismen
Befri dig af din nød. :/:

Naar Du, O stakkels kvinde,
Som tjene skal dit brød,
Maa gaa i prostitutionen,
For ei at lide nød.
Naar Du i Gydens skumle vraa
Til skændsel, skam og spot maa staa,
:/: Da kan kun anarkismen
Befri dig af din nød. :/:

Saa slut jer da tilsammen,
Hver kvinde og hver mand,
Hver yngling og hver gamling,
Enhver som kjæmpe kan.
Slut jer til kamp om fanen rød.
Nu gjælder det tyraners død,
:/: For vid, kun anarkismen
Kan fri os af vor nød. :/:

O lad jer ikke skræmme,
Kom lad os blive fri,
Betænk I er de mange,
I er de ni af ti,
Kom for det sidste slag at slaa,
Alt tyrani nu falde maa,
:/: For kun ved anarkismen
Kan vi vor frihed faa.

P.

«Fra Montjuich til Cuba.»

Pariseravisen *«Le Droit de vivre»* skriver: Det møte, som var averteret unner denne titel av gruppen *Idée nouvelle*, fant sted forje mandag i de lærde selskapers bygning.

Pierre Quillard, en fin poet og nøiakti historiker talte med finesser i sproget og fin ironi om Cuba, vis ulykker og oprør han skildret. Han beskrev banditerne Campos og Weyler i arbeide og nævnte antallet av deres ofre — 525.000 i ti maaneter for Weyler, — og kalte paa den retfærdihetens time, som skulle befri Cuba.

Derpaa teinet Laurent Tailhade Spaniens avmakt, ødelakt i sine livskræfter av klerikalismen og inkvisationen; han anvente sin dyktihet som taler og sit satiriske vid paa dette taknemmelie emne. Hans slutning, ful av lyrisk opbrusning, bragte tilhørerne til utbrud av entusiasme. Det var fremmaningen av den strenge retshaanhæver Angiolillo, som i den aarle morgen med al sine lungers kraft ropte ut sit opstandelsens og livets *germinal* (vaarbrud). Ja, ja, vi er anarkister, sa Tailhade, og trods alt, mot alle, vil vi saa, fremtidens høst.

Norske kapitalister utsuger finske arbeidere. Unner denne titel skriver en finsk arbeider en korrespondence til «Social-Demokraten». Brevet er fra Kotka i Finlan. Der finnes flere sagbruk. Ved et av disse, Halla aktiebolag, har man hittil arbeidet i $13\frac{1}{2}$ time. Arbeiderne forlangte saa, at arbeidstiden skulle forkortes til $11\frac{1}{2}$ time i døinet, untagen naar det var særli travelt. Herpaa svarte bolaget med at forelægge arbeiderne til unnerskrif en kontrakt, vorefter arbeiderne skulle sælle sei til bolaget for et aar paa de gamle betingelser og forøvi unnerkaste sei vilkesomhelst vilkaar, principalerne maatte finne for got at stille. Desuten skulle vær arbeider la 70 kroner innestaa hos firmaet, vorav dette kunne ta de multer, som det maatte finne for got at idømme arbeiderne. Dette avslog uaturlivis arbeiderne. Til straf blev endel av dem straks avskediget og samme dag med familier drevet ut av sine boliger, der tilhørte selskapet. Men uviljen herover blant alle arbeiderne var dog saa stærk, at bolaget maatte trække tilbake de kontrakter, som de hadde forelagt til unnerskrift. For 14 dage siden fremsatte arbeiderne paany sin fordring om $11\frac{1}{2}$ times arbeidsdag, og da det blev avslaat opsa 188 man sine plasse. Trods fleres mæglingsforsøk fastholler bolaget sit avslag, selv da arbeiderne slo av til $12\frac{1}{2}$ times arbeidstid dagli, «da», forklarte direktørerne, «arbeiderne ellers ville vinne i selvtillid, og snart stille nye fordringer». Alle arbeidsgivere paa stedet holler sammen. Nu har arbeiderne ved flere bruk i nærheten sluttet sei til streiken. Arbeiderbevægelsens forlangende i Kotka og omegn har gaat ut paa 10 timers dag, og denne er jennemført i flere fag. Brevskriveren er bange for, at arbeiderne ikke vil seire denne gang, da de er uorganiserede og vel derfor snart vil mangle penge til at kjøpe føden for. Hallaselskapets aktionærer er for det meste normæn, og brevskriveren opfordrer pressen i Norge til at skride in og stanse den brutalitet, vormed selskapets ledere gaar frem.

Alle abonnenter opfordres til at søke at faa flere til at abonnere paa »Anarkisten«.

I København

faaes *Anarkisten*

hos **P. Jensen, Istedg. 65[5], Kbv. V.**

Sent til Amerika koster Anarkisten *Kr. 1.80 for halvaaret.*

Anarkistiske aviser og tidsskrifter:

Til listen i forje nummer maa føies:

Le Cravacheur, Roubaix, rue Mouvaux 78, Frankrig.

La feuille, rue de Navarin 25, Paris.

Ohne Staat, dr. Eugen H. Schmitt, Budapest, I. Festung, Herrengasse 58, paa ungarsk og tysk.

Versöhnung, W. von Egidy, Grimmstr. 31, Berlin S.

Tilsente bøker og aviser:

La feuille, Paris.

Le droit de vivre, Paris.

Det frie samfun, av *John Most,* med tillæg av Kristofer Hansteen, faaes hos Kristofer Hansteen, Vibes g. 8 IV for 5 øre eller mot insennelse av 10 øre i frimærker.

De aviser, til vilke dette blad blir sent, anmodes om at senne bytteexemplarer.

Die Zeitungen, zu welchen dieses Blatt geschickt wird, werden aufgefordert, Tauschexemplare zu schicken.

Redactions of journals, which receive «Anarkisten», are requested to send their journals as exchange.

Arbeidsløse kan abonnere paa dette blad uten at betale kontingent for den tid, de er uten arbeide.

Oslo prenteverk.